

НАДДУМАНАТА КНЯГИНЯ

(Норвежка приказка — за дъца и юноши).

Единъ царъ ималъ една дъщеря, която била много лоша и заядлива и искала все тя да каже послѣдната дума. Царътъ заповѣдалъ да разгласятъ, че който успѣе да наддума княгинята, ще се ожени за нея и ще получи подаръкъ половината отъ царството.

Мнозина се полакомили да станатъ царски зетове и да добиятъ половината царство, та рекли да си опитатъ щастието. Заредили се всѣкакви хора отъ всички краища на царството, но никой не успѣлъ да наддума княгинята. Най-послѣ на царя омръзнало да посрѣща и изпраща го, ти и затова заповѣдалъ да се извѣсти, че отъ сега нататъкъ ще се изгарятъ ушитѣ съ нагорещено желѣзо на оня, който не успѣе да наддума княгинята.

Тая заповѣдъ дошла до ушитѣ на трима братя. Тѣ били доста бѣдни, та рѣкли да се опитатъ, дали нѣма да сполучатъ да взематъ царската дъщеря и половината отъ царството. Тѣ се обичали много и затова тръгнали заедно.

Като повървѣли малко, най-младиятъ, изтърсакъ, намѣрилъ една мрътва гарга.

Той извикалъ: „Намѣрихъ, намѣрихъ!“.

„Какво си намѣрилъ?“ попитали братята.

„Една мрътва гарга“, отговорилъ той.

„Тю, хвърли я! За какво ти е?“ казали двамата му братя, които се мислили за по-умни.

„То е единъ даръ, и понеже азъ го намѣрихъ, ще си го взема!“ казалъ изтърсакътъ.

По-нататъкъ изтърсакътъ намѣрилъ единъ дървенъ обрачъ и извикалъ:

„Намѣрихъ, намѣрихъ!“

„Какво си намѣрилъ сега?“ попитали братята.

„Намѣрихъ единъ дървенъ обрачъ“, отговорилъ той.

„Непотрѣбна работа! За какво ти е? хвърли го!“ извикали двамата братя.

„То ми е даръ, и понеже азъ го намѣрихъ, ще си го взема!“ отговорилъ изтърсакътъ.

Още по-нататъкъ той намѣрилъ една счупена паничка и започналъ да вика:

„Братя, братя, намѣрихъ, намѣрихъ!“

„Брей, че какво ли си намѣрилъ пакъ?“ запитали братята.

„Една счупена паничка!“

„Колко си глупавъ! И това ли ще вземешъ! Хвърли я!“

„Не, то ми е даръ, и понеже азъ го намѣрихъ, ще си го взема!“ отговорилъ пакъ изтърсакътъ.

Като повървѣли още малко, изтърсакътъ намѣрилъ единъ рогъ отъ козелъ, а малко по-нататъкъ — още единъ рогъ.

„Братя, братя, намѣрихъ, намѣрихъ!“ извикалъ той.

„Какво намѣри пакъ?“ попитали тѣ.

„Два кози-рога“, казалъ изтърсакътъ.

„Тю, хвърли ги! За какво сж ти?“

„Не, не; тѣ ми сж даръ, и понеже азъ ги намѣрихъ, ще си ги взема“ извикалъ изтърсакътъ.

Малко по-нататъкъ изтърсакътъ намѣрилъ единъ клинъ.

„Братя, братя, намѣрихъ, намѣрихъ!“

„Ей, че ти много намирашъ! Какво ли си намѣрилъ сега?“, попитали братята.

„Намѣрихъ единъ клинъ“, казалъ той.

„Хвърли го! За какво ти е?“ казали братята.

„То ми е даръ, и понеже азъ го намѣрихъ, ще си го взема!“ отговорилъ изтърсакътъ.